

Epäteologisia päätelmiä ennen kesän 2016 ratkaisuhetkiä.

Separatistit ottivat sakramentit omiin käsiinsä yllättäen konservatiivit nopealla etenemisellään yhteisössämme, jossa he aiemmin ovat saarnanneet muutoksia ja uusia toimintamuotoja vastaan. He tekivät tämän neuvottelematta ja kuulematta konservatiiveja ja työntäen osan Sanan julistajista syrjään sakramenttiseparatistien etenemisen tieltä. Tässä yhteydessä nostettiin hengellinen hallitus, konservatiiveille anonyymi toimija, näkyvästi esiin.

Johtavat lähetysmiehemme sanovat, että rukoushuone sakramentit eivät ole kirkon, vaan omat ja samalla, että kirkon toimittamat sakramentit ovat myös päteviä. Kasteen sakramentin hoitamisesta he ovat sitä mieltä, että kirkon ja oman seurakunnan yhteyteen liittämisen kaava on pätevä muilta osin, paitsi kastesanat eivät ole. Avioliittoon vihkimisestä ja hautaan siunaamisesta he ovat jo esittäneet näkemyksiään. He sanovat myös, että pysykää kirkossa ja samalla, että kirkko on hengellisesti kuollut, viestinään se, että älkää kuunnelko piispoja ja pappeja. He sanovat haluavansa pysyä kirkon herätysliikkeenä ja samalla toimivat piittaamatta oman kirkkonsa tunnustuksesta, ohjeista tai säännöistä. He sanovat haluavansa pysyä kirkossa niin kauan kun heitetään ulos ja ovat heittämässä kuitenkin itse itsensä ulos. He perustelevat toimiaan yleisesti kirkon liberalisoitumisella, ekumeenisuudella ja raamatusta luopumisella ja vastaavat ongelmiin etsimällä virheitä kirkosta, pyrkimällä eristäytymään ja vaikenemaan siellä, vaikka herätyksemme kutsumus olisi tässä tilanteessa nimenomaan vanhan kirkon julkinen puolustaminen. Herätyksemme todellinen perusta on raamatussa ja tunnustuskirjat perustuvat raamattuun. Siinä ei tietenkään voi olla mitään lestadiolaisuutta, koska tämä perusta on laskettu jo noin 2000 vuotta sitten, johon kirkkoisämme ovat ajan saatossa sitoutuneet.

Herätys ja herätysliike on syytä eriyttää. Hyväksyn molemmat. Arvostan herätystä kirkkokansan (koko kansamme) ja lähetyskohteiden ihmisten parissa. Herätys on toimintamme tarkoitus. Myös oman yhteisömme jäsenten pitäminen hereillä on nykyisissä koettelemuksissa osoittautunut tärkeäksi. Herätyksen tärkeänä tehtävänä on vaalia evankeliumin puhtautta ja julistaa sitä. Herätys kirkossa ja lähetyskohteissa edellyttää toimivaa kirkkosuhdetta. Arvostan myös herätysliikettä, koska lähiyhteisö tukee rukouksin, varoin ja julkisin kannanotoin herätystyötä. Herätysliike (yhdistys) on ikään kuin väline, jonka avulla herätystyötä voidaan toteuttaa häiriöttä. Yhteisöllisyys sinänsä on arvo. Yhteisö ovat ne ystävät, joiden kanssa voi ja haluaa toimia yhdessä ja sillä on ja saa olla yhteisesti hyväksytyjä perinteitä ja normeja.

En voi tunnustaa nykyistä hierarkiaa (hengellinen hallitus), joka hoitaa työtään ja yhteisöämme omavaltaisesti ja siltä tuntuu, omaa etuaan tavoitellen. Toiminta näkyy mm. tarkoitushakuisina oppitulkintoina, sakramenttiseparatistina, toisinajattelijoiden syrjäyttämisenä, sääntöinä ja käskyinä ja tällä tavoin kuormittaen meitä sanankuulijoita, jotka emme ole kuorman kantajia. Liikkeemme on ominut vastoin oikeaa seurakuntakäsitystä, vain ja ainoastaan itsellensä, kaikille kristityille kuuluvan pelastuslupauksen. Tämän 1800 luvun puolivälissä syntyneen kirkon herätyksen tulisi pysyä alkuperäisessä tehtävässään. Mitä, jos palaisimme samaan asetelmaan, mikä oli Laestadiuksen aikana? Emme ole koko Kristuksen kirkko, olemme pieni, mutta tärkeä osa sitä. Emmekö voisi tyytyä siihen? Hierarkiamme tulee

olla kaksitasoinen. Kristus on seurakunnan pää ja me kaikki muut kristityt olemme sisaria ja veljiä keskenämme, toimien erilaisissa yhteisöissä ja tehtävissä.

Suomalaiseen mentaliteettiin kuuluu miellyttämisen pakko. Tämä ominaisuus tuntuu vaikuttavan niissä liikkeemme lähetysmiehissä, jotka kokevat erityistä tarvetta miellyttää ylempiään, hakea suurempaa hyväksyntää ja palkitsemista uskollisuudesta tässä ajassa. Tämän ominaispiirteen omaavat henkilöt tukevat kyseenalaistamatta idoleitaan, käyttävät ylisanoja ja tekevät yleensä johtajan käskyä (neuvoa) enemmän.

Eriseuraisia ovat ne, jotka lähtevät puhtaasti evankeliumin ja oikean järjestyksen mukaisten sakramenttien yhteydestä. Nyt tulisi koetella oikeaan perustaan nojaten herätyksemme tarkoitus, arvot, tavoitteet ja julistus, ja sen jälkeen miettiä yhdistystä ja sen toimintaa. Kun kaikki rakennetaan hengellisen ytimen ympärille, on helppo sitoutua siihen ajatukseen, että ”missä siis Sana on, sinne minäkin tahdon jäädä”. Kannattaa muistaa, että kaikissa hengellisissä yhteisöissä on ollut, on ja tulee olemaan samankaltaisia ongelmia. Kysymys on siitä, että pelastava oppi säilyy kaiken yläpuolella ja oppisimme käsittelemään näitä ihmisten keskinäisiä ongelmia.

Olin Pärnussa seuroissa. Seurat olivat perinteiset, mutta sain siellä taas ymmärtää sen mitä saarnattiin: Meillä on suuria syntejä ja niitä on paljon. Niin paljon, että meillä ei ole mitään mahdollisuutta niitä sovittaa. Isä on suuressa hyvydessään antanut Poikansa sovitusuhriksi. Kaikki on maksettu, täysin yksipuolisesti, ilman mitään ansiotamme. Isä ei enää huomaa tekojamme. Olemme vapaita. Usko tähän sovitukseen pelastaa ja epäusko kadottaa. Tämä syntiuhri on vakava parannussaarna meille. Kuulin useita saarnapuheita samalla yksinkertaisella sisällöllä. Toisinaan olen joutunut kuuntelemaan kovaa huutoa ja vaatimuksia ja en kuitenkaan ole ymmärtänyt mitä minulle sanotaan.

9.6.2016 JL